

Arrest

nr. 201 344 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat N. EL JANATI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en ben u afkomstig uit het dorp Naitaq, district Yakaulang, in de provincie Bamyān. U bent Hazara van etnische origine en een sjiitisch moslim. Van uw zevende tot uw tiende ging u naar een gewone school. Daarna volgde u nog gedurende één winter les in de Koranschool ("madrasa") van uw dorp. Vervolgens hielp u uw vader met het bewerken van de gronden die hij had en het verzorgen van de koeien en schapen.

In uw dorp woonde een meisje genaamd B.S. (...). Ze was de dochter van S.A.M. (...) en was ongeveer even oud als u. Op een dag zag u haar nabij de waterstroom en vroeg u haar telefoonnummer. Ze antwoordde dat ze u haar nummer die avond zou geven, waarop jullie afspraken om elkaar opnieuw bij de waterstroom te ontmoeten. Rond vijf of zes uur die avond, toen het stilaan

donker begon te worden, zagen jullie elkaar opnieuw bij de waterstroom. B.S. (...) overhandigde u haar nummer en verder spraken jullie niet met elkaar. De volgende dag rond twaalf uur 's middags belden jullie met elkaar, en sindsdien gebeurde dit steeds om de twee à drie dagen. U deed dit altijd stiekem. Zo ging u naar buiten of op het dak wanneer u met haar belde, zodat uw ouders niet in de gaten hadden waar u mee bezig was. Drie maanden later vroeg B.S. (...) u om elkaar te zien in de bossen van Naw Patra die deel uitmaakten van uw dorp. U ontmoette haar er rond de middag toen ze terugkwam van school, en sindsdien belde ze u geregeld met de vraag om elkaar daar te zien. Wanneer jullie elkaar zagen in Naw Patra spraken jullie onder meer over jullie toekomst en het feit dat jullie met elkaar wilden trouwen. U zei tegen haar dat haar vader daarmee niet akkoord zou gaan maar zij wilde niet weglopen van huis. Ze zei dat u dit op een fatsoenlijke manier moest oplossen en haar vader moest overtuigen om akkoord te gaan. Ongeveer een jaar nadat uw relatie met B.S. (...) begonnen was (met name nadat zij u haar telefoonnummer gegeven had) vertelde u aan uw vader dat u graag wilde trouwen met haar. Uw vader zei eveneens dat haar familie niet akkoord zou gaan maar ging desondanks toch om haar hand vragen. De vader van B.S. (...) zei echter dat hij zijn dochter niet wilde laten trouwen met een Hazara, daar zij zelf S. (...) (afstammelingen van Ali, de neef en schoonzoon van profeet Mohammad, en diens dochter Fatima) waren. Ook hierna bleven u en B.S. (...) elkaar één à twee keer per maand zien. Zes of zeven maanden na het mislukte huwelijksvoorstel vertelde u aan uw vader dat u eigenlijk al een relatie met B.S. (...) had. U zei dat er geen andere oplossing was dan samen weglopen en vroeg hem om geld, waarop uw vader kwaad werd. Uiteindelijk had B.S. (...) er zelf ook genoeg van. Zo'n jaar na het huwelijksvoorstel dat uw vader gedaan had stelde ze zelf voor om samen weg te lopen en spraken jullie af om naar het buitenland te vluchten. De laatste dag dat jullie elkaar in Naw Patra zagen om concreet af te spreken hoe jullie gingen vluchten werden jullie echter betrapt door de kleine broer van B.S. (...) die toevallig via de bossen passeerde. Hij zei echter niets en ging gewoon verder naar huis. Hierop ging B.S. (...) meteen naar huis en spraken jullie af om elkaar nog te bellen. U ging, zoals u meestal deed 's avonds, naar het huis van uw zus in het naburige dorp Sarelar. Die avond kwamen de vader, de oudste broer en nog een aantal andere familieleden van B.S. (...) naar uw huis op zoek naar u. Ze dreigden ermee dat ze u zouden vermoorden indien ze u te pakken kregen. Nadat zij weer weg waren belde uw vader u en zei hij dat u direct naar huis moest komen. Toen u weer thuis kwam vertelde uw vader u dat de familie van B.S. (...) u aan het zoeken was en dat u dringend het dorp moest verlaten. Samen met uw vader vertrok u meteen te voet naar de bazaar van het districtscentrum waar u de auto nam naar de provinciehoofdstad. Daar sprak uw vader met een smokkelaar en namen jullie samen de bus naar een plaats nabij Kaboel. Vanuit Kaboel reisde u alleen verder via de provincie Ghazni, Kandahar en Nimroz. In Nimroz stak u de grens met Pakistan over en vanuit Pakistan reisde u door naar Iran. Na Iran reisde u nog via Turkije, Griekenland, Macedonië, Hongarije en Oostenrijk. Op 20 oktober 2015 kwam u aan in België. De dag nadien meldde u zich aan bij de asielautoriteiten en verklaarde u zichzelf vluchteling.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw identiteit of asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de familie van B.S. (...) omdat jullie een relatie hadden met elkaar zonder getrouwd te zijn. Uw verklaringen betreffende deze relatie zijn echter vaag, geenszins doorleefd en bijzonder weinig waarschijnlijk in de Afghaanse maatschappelijke context.

Zo is eerst en vooral het ontstaan van de relatie tussen u en B.S. (...) opmerkelijk. U verklaart immers dat u haar op een dag bij de waterstroom zag, haar gsm-nummer vroeg, en zij u vervolgens zei dat ze u dit "vanavond" zou geven (CGVS p. 7). Niet alleen is het opvallend dat B.S. (...) zo weinig bedenktijd nodig had om u haar nummer te geven gelet op de erg traditionele opvattingen omtrent relaties en vrije contacten tussen (volwassen) mannen en vrouwen in de Afghaanse maatschappij, ook is het weinig aannemelijk dat zij zelf zou voorstellen om elkaar die avond al meteen opnieuw te ontmoeten, hiermee het risico lopend dat haar familieleden iets zouden gaan vermoeden. Bovendien zagen jullie elkaar opnieuw bij de waterstroom, waarvan u, net zoals andere mannen waarschijnlijk, klaarblijkelijk gebruik maakte om te irrigeren (CGVS p. 7) en waarvan zij, net zoals andere vrouwen waarschijnlijk, gebruik maakte om de afwas te doen (CGVS p. 6), en was er met andere woorden een vrij grote kans dat jullie op die plek andere dorpelingen tegen het lijf zouden lopen of jullie zouden. Dat jullie er desondanks voor kozen om toch bij de waterstroom, zowat de levensader van een Afghaans dorp op het platteland, heimelijk af te spreken, is dan ook weinig geloofwaardig. Voorts vermeldt u dat u er afsprak rond vijf of zes uur 's avonds, mensen op dat uur al niet meer buiten waren, de zon onder aan het gaan was en het stilaan donker begon te worden (CGVS p. 7-8). Het feit dat B.S. (...), een meisje van amper achttien à negentien jaar (CGVS p. 7), erin slaagde om bij het vallen van de avond voor een tweede maal het

ouderlijk huis te verlaten, naar de waterstroom te komen, zonder specifieke reden zoals het doen van de afwas en zonder hierbij enig argwaan van haar familie op te wekken, maakt dit alles nog minder aannemelijk. Daarenboven gaf u aan dat deze waterstroom vlakbij haar huis ligt (CGVS p. 8), een reden te meer voor zowel haar als u om zich zorgen te maken dat haar familie iets van jullie afspraak zouden opmerken. Op de vraag wat u dan nog deed of waarover u nog sprak met B.S. (...) die avond bij de waterstroom, maakt uw antwoord deze ontmoeting alleen maar twijfelachtiger. U beweert immers dat u niets meer deed en ook over helemaal niets sprak (CGVS p. 7, 8), hetgeen rekening houdend met deze betekenisvolle stap in jullie toenadering tot elkaar, op zijn minst heel erg vreemd is.

Ten tweede is ook het daaropvolgende verloop van uw relatie met B.S. (...) weinig geloofwaardig. Zo stelt u onder meer dat jullie vervolgens om de twee à drie dagen met elkaar telefoneerden, en dit steeds rond de middag (CGVS p. 8). Gevraagd waar u dan gewoonlijk was wanneer u met haar belde, verklaart u dat u naar buiten ging om te praten, meer bepaald "op het dak ofzo". Uw ouders vroegen naar eigen zeggen echter nooit om welke reden u steeds naar buiten ging of op het dak ging, hoewel u hen pas een jaar na het begin van de relatie vertelde dat u met B.S. (...) wilde trouwen, en u dus intussen zeker al zo'n honderd (namelijk 2 à 3 keer per week op basis van 52 weken) keer in het geheim met haar zou gebeld hebben. Meer nog, u beweert zelfs dat uw ouders niet eens op de hoogte waren van het feit dat u een relatie of enig contact met B.S. (...) had op het moment van het huwelijksaanzoek (CGVS p. 10) en dat u hen dit pas zes of zeven maanden later vertelde (CGVS p. 10). Dit betekent dat u ook na het huwelijksaanzoek nog minstens een vijftigtal keer met haar gebeld zou hebben zonder dat uw ouders ook maar iets in de gaten hadden, hetgeen opnieuw weinig aannemelijk is. Hetzelfde geldt voor de ontmoetingen die u zou gehad hebben met B.S. (...) in de bossen van Naw Patra. Dit gebeurde volgens u immers zo'n twee keer per maand (CGVS p. 9), begon drie maanden na de start van jullie relatie (oftewel nadat u haar telefoonnummer had verworven, CGVS p. 8) en bleef voortduren tot aan uw vertrek uit Afghanistan drie jaar later (CGVS p. 6). In totaal zou u dus maar liefst een zestigtal (namelijk twee jaar en negen maanden aan twee keer per maand) ontmoetingen met B.S. (...) gehad hebben in deze bossen, om pas betrapt te worden de dag voordat jullie van plan waren om weg te lopen uit het dorp (CGVS p. 6, 12). Bovendien lag dit bos in jullie dorp, op slechts vijf minuutjes van uw eigen huis, en passeert er zelfs een weg om naar een winkel te gaan die schoolgerief voor kinderen verkoopt (CGVS p. 6, 8, 10). Het feit dat er volgens u niet veel mensen deze weg namen (CGVS p. 9) maakt dit gegeven niet minder twijfelachtig, zeker daar u aangaf dat u en B.S. (...) steeds op een plaats zat waar passanten jullie konden zien (CGVS p. 13). Daarbij kon u onmogelijk weten wie er toch langs deze weg zou komen, laat staan wanneer, en liep u dus een wel heel erg groot risico om daar samen met B.S. (...) gezien te worden. Dat jullie gelet op deze omstandigheden pas na bijna drie jaar voor het eerst opgemerkt werden, en dan nog door de broer van B.S. (...) (CGVS p. 6), lijkt dan ook een wel bijzonder groot toeval te zijn. Andersom kan daarbij nog gesteld worden dat het op zijn minst ook opvallend is dat uw ouders nooit ontdekten dat u niet was waar u gezegd had wanneer u met B.S. (...) afsprak, en dat noch de familie nog de vriendinnen van B.S. (...), met wie zij gewoonlijk van school naar huis wandelde en voor wie ze bijgevolg steeds een excuus moest verzinnen wanneer ze dit niet deed, gedurende al die tijd helemaal niets in de gaten hadden (CGVS p. 10). Daarenboven bleven jullie ook na het huwelijksvoorstel (dat plaatsvond ongeveer een jaar na de start van jullie relatie) elkaar nog zo'n twee jaar lang één of twee keer per maand zien (CGVS p. 10), hetgeen de aannemelijkheid van deze stiekeme afspraken en het feit dat noch uw familie (tot u het hen zelf vertelde) en noch haar familie (tot u betrapt werd door haar broer) iets doorhad, volledig ondermijnt. U bent bovendien, net zoals B.S. (...) hoogstwaarschijnlijk, blijkbaar goed op de hoogte van het feit dat er zeer zware straffen zoals steniging op buitenechtelijke relaties in Afghanistan staan, en kent zelfs een koppel waarmee dit gebeurd is in uw district (CGVS p. 12). Dat jullie desondanks ervoor kozen om na een mislukt huwelijksvoorstel, waardoor op zijn minst uw interesse in haar al gekend was, nog twee jaar door te gaan met stiekeme afspraken, is dan ook op zijn minst een opvallend risico te noemen. Geconfronteerd met deze bevinding, stelt u dat het B.S. (...) was die u belde en erop aandrong om af te spreken, u haar enkele dagen probeerde te vermijden maar jullie elkaar te zwaar misten (CGVS p. 12), hetgeen deze gang van zaken echter allesbehalve overtuigend maakt.

Verder slaagde u er ook niet in om de contacten en de situatie tussen u en uw familie wat betreft deze ongeoorloofde relatie geloofwaardig voor te stellen. Gevraagd hoe uw vader reageerde toen u hem zei dat u met B.S. (...) wilde trouwen, was zijn enige bezorgdheid klaarblijkelijk dat haar familie niet akkoord zou gaan (CGVS p. 11). Ook had hij zelf geen andere huwelijkskandidate in gedachten voor u, en vroeg hij zelfs niet hoe u B.S. (...) kende en hoe u bovendien wist dat jullie elkaar graag zagen (CGVS p. 11). Nochtans, zoals u zelf ook aangeeft (CGVS p. 11) worden de meeste huwelijken in Afghanistan nog steeds georganiseerd door de families en komt het slechts uitzonderlijk voor dat mensen, die verliefd op elkaar worden, om die reden kunnen trouwen. Dat uw vader niet eens verwonderd was of u meer vragen stelde omtrent uw contacten met B.S. (...), is dan ook niet aannemelijk. Vreemd genoeg stelde u tegelijkertijd ook dat het eveneens veel gebeurt dat mannen

zelf een vrouw voorstellen om mee te trouwen, en het zelfs vaak voorkomt dat koppels weglopen met elkaar als de families niet akkoord gaan, maar kan u weliswaar slechts één koppel als voorbeeld gegeven (CGVS p. 11). De houding van uw moeder ten opzichte van uw wens om met B.S. (...) te trouwen kan u evenmin geloofwaardig voorstellen, daar u alleen maar verklaart dat zij "geen eigen mening heeft" en doet wat uw vader zegt. Gevraagd of u dan nooit gesproken heeft met uw moeder hierover zonder dat uw vader erbij was, ontkent u dit zelfs (CGVS p. 12). Gelet op het belang van een huwelijk in de Afghaanse maatschappij, uw grote verlangen om met B.S. (...) te kunnen trouwen en de doorgaans toch wel bijzondere band tussen een moeder en haar, in uw geval zelfs enige, zoon, is het echter geheel onaannemelijk dat u en uw moeder het hier nooit over gehad zouden hebben. Het feit dat u uw vader zes of zeven maanden na het mislukte huwelijksvoorstel om geld vroeg zodat u kon weglopen met B.S. (...) (CGVS p. 10), en hij u vervolgens ook niet meer in de gaten hield of op zijn minst verhinderde om met dit meisje af te spreken gezien u hem hierbij ook verteld had dat jullie al een relatie hadden, is al even bedenkelijk. Immers, uw vader was reeds kwaad geworden op u na het mislukte huwelijksvoorstel en had u al duidelijk gemaakt dat u dit meisje uit uw hoofd moest zetten omdat haar vader nooit akkoord zou gaan (CGVS p. 10). Bovendien wist uw vader dat haar familie machtige mensen waren (CGVS p. 10), en gaf u bovendien aan dat bepaalde leden van deze familie zelfs wapens droegen en actief waren bij de Taliban (CGVS p. 11). Niet alleen ondermijnt dit nogmaals de omgang van uw vader en moeder met deze situatie, maar maakt dit ook de houding van uzelf en B.S. (...) evenals het algehele verloop van de feiten alleen maar ongeloofwaardiger.

Tot slot zijn ook uw verklaringen omtrent de betrapting van u en B.S. (...) in Naw Patra door haar (jongere) broer en de daaropvolgende gebeurtenissen niet aannemelijk. Zo stelt u onder meer dat haar broer helemaal niets zei toen hij jullie daar samen zag en gewoon verder naar huis wandelde (CGVS p. 13), hetgeen gelet op zijn leeftijd van slechts zes of zeven jaar (CGVS p. 9) en het feit dat het voor hem hoogstwaarschijnlijk een grote verrassing was om jullie twee daar te zien, wel zeer eigenaardig is. Voorts is het opmerkelijk dat u en B.S. (...), vooraleer zij haar broer achterna ging, enkel afspraken om elkaar nog te bellen, goed genoeg wetende welke gevolgen buitenechtelijke relaties met zich mee kunnen brengen (CGVS p. 12), en de kans dus groot was dat u niet eens meer in de mogelijkheid zou zijn om elkaar telefonisch te contacteren. Ondanks deze problematische situatie vond u het echter klaarblijkelijk ook niet nodig om uw zus of haar echtgenoot, naar wiens huis u nadien ging, hierover in te lichten (CGVS p. 13) en evenmin om uw vader of moeder te verwittigen wat er gebeurd was. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat u tijdens het interview op de DVZ vermeldde dat de vier broers van B.S. (...) die avond naar uw huis kwamen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door een medewerker van de DVZ), terwijl u op het CGVS verklaarde dat B.S. (...) in totaal slechts twee broers had (CGVS p. 8) en enkel haar oudste broer naar uw huis kwam (CGVS p. 13). Gewezen op deze opvallende tegenstrijdigheid stelt u dat het haar neven waren en beweert u dat u bij de DVZ enkel over haar "familie" gesproken heeft, hetgeen echter geen overtuigende verklaring is. Uw verklaringen werden immers achteraf ter goedkeuring aan u voorgelezen in uw moedertaal (zie vragenlijst CGVS ingevuld door een medewerker van de DVZ), waardoor het wel erg eigenaardig is dat u dit toen niet zou opgemerkt hebben. Bovendien werd er nog een tweede tegenstrijdigheid vastgesteld tussen beide interviews, daar u op de DVZ aangaf dat de familieleden van het meisje uw vader hadden gezegd om u te gaan zoeken (zie vragenlijst CGVS ingevuld door een medewerker van de DVZ), maar u dit op het CGVS ontkende wanneer u hiernaar gevraagd werd (CGVS p. 14). Geconfronteerd met deze discrepantie, luidt uw antwoord louter dat u dit niet gezegd hebt (CGVS p. 14), hetgeen echter geenszins kan verklaren waarom dit wel zo genoteerd werd. Verder is het merkwaardig dat uw vader u na het bezoek van de familieleden van B.S. (...) aan uw huis opbelde met de boodschap dat u zo snel mogelijk naar huis moest komen en u dit ook deed (CGVS p. 14-15), hiermee risikerend dat u door hen opgewacht of opgemerkt zou worden, en goed genoeg wetende dat de gevolgen in dat geval ernstig gingen zijn. Bovendien vertelde u nog tegen uw vader dat u bij uw zus in Sarelar was (CGVS p. 15), een dorp op ongeveer een half uur stappen van het uwe, en is het dan ook bijzonder vreemd dat hij u niet voorstelde om daar te blijven terwijl hij een oplossing voor u zocht, noch u zelf deze bedenking maakte.

Uit bovenstaand geheel aan vaststellingen kan niet anders dan geconcludeerd worden dat er aan uw relatie met B.S. (...) en de daaraan gekoppelde gebeurtenissen geen geloof kan worden gehecht. U hebt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U legde geen documenten voor waaruit het tegendeel zou blijken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bamyān te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Bamyān behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. De provincie wordt bestempeld als relatief vreedzaam en stabiel. Uit de provincie komt er nauwelijks berichtgeving over veiligheidsincidenten. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. UNHCR en UNOCHA maken geen melding van uitwaardse ontheemding uit de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Bamyān actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Bamyān aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de *“Schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”*

Verzoeker stelt dat verweerder een negatieve appreciatie van zijn verklaringen deed. Hij wenst te wijzen op een aantal overwegingen.

Zo herhaalt verzoeker de aangevoerde feiten inzake zijn ontmoetingen met B.S. bij de waterstroom, wijst hij erop dat zij elkaar daar slechts twee keren ontmoetten en benadrukt hij dat deze plek dicht bij het huis van B.S. was, zodat B.S. slechts enkele minuten weg was. Bovendien ging niemand 's avonds naar de waterstroom.

Nadien belden zij elkaar stiekem, na school en wanneer er niemand bij B.S. was. Verzoeker ging altijd naar buiten om te praten zodat zijn familie hem niet kon horen. Verzoeker en B.S. spraken slechts drie maanden later opnieuw af. Zij deden dit steeds in Naw Patra, wanneer B.S. van school kwam.

“Het was in een bos. Ze ontmoeten daar omdat het heel stil was en niemand passeert langs daar. Er was geen weg of pad. Op die dagen, kwam ze altijd helemaal alleen terug van school. Ze belde de verzoeker als het goed uitkwam, de dagen dat ze alleen kwam van school (CGVS, p.9-13)

(...)

Ze zagen elkaar in het bos maar twee keer per maand, soms een keer ... en alleen maar 20-25 minuten ongeveer zodat niemand hun afwezigheid opmerkte.”

Verzoeker wijst erop dat er geen fysieke relatie was, dat hij meermaals spontaan de ontmoetingsplaatsen tekende en dat hij een man is, zodat hij wel naar buiten kon gaan. Men vroeg hem thuis niet waar hij naartoe ging en zijn vader was toleranter dan de vader van B.S.. Zijn vader was vooral kwaad uit angst voor de reactie van de familie van B.S..

Verzoeker en B.S. waren echt wel verliefd. Verzoeker besepte dat hij een risico nam, hij probeerde om B.S. enkele dagen niet te zien maar zij misten elkaar.

Verzoeker benadrukt dat over een aantal elementen weinig vragen werden gesteld.

Verzoeker stelt dat hij eerlijk was en constant in zijn verklaringen. Er was maar een kleine tegenspraak in zijn gezegden.

Verzoeker geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. *“In casu, begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002), zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen afgelegd door verzoeker die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van zijn asielrelaas”*

Verzoeker wijst er vervolgens op dat niet betwist wordt dat hij tot de Hazara-gemeenschap behoort. Hij verklaarde aan het einde van het gehoor bij het CGVS dat hij daardoor niet veilig is in Afghanistan, zich niet vrij kon verplaatsen en niet naar andere regio's kon gaan. Het CGVS betwist evenmin dat twee van zijn Hazara-vrienden door de taliban werden onthoofd in zijn regio, en dit enkele maanden voor zijn vertrek. Over deze problematiek werden aan verzoeker weinig vragen gesteld terwijl Hazara's in Afghanistan systematisch worden gediscrimineerd. Verzoeker wijst op rechtspraak van de Raad van State en betoogt: *“Hazara's steeds een kwetsbaar profiel hebben in de huidige Afghaanse geweldssituatie en iedere Hazara, enkel en alleen door het behoren tot deze gemeenschap, een risico op vervolging loopt in Afghanistan. De veiligheidssituatie enkel kan verslechteren nu de taliban en andere soennitische extremistische groeperingen meer en meer gebieden onder hun controle hebben.”* Verzoeker citeert in deze uit algemene informatie. Op basis hiervan, doet hij gelden: *“Uit de bijgebrachte informatie blijkt dat Hazara's regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen. Er is wel in Afghanistan sprake van een systematische vervolging van Hazara's door de Talibans.*

Omwille van zijn behoren tot de Hazaragemeenschap vreest de verzoeker voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en loopt hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet."

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog informatie over de situatie voor Hazara's in Afghanistan bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.2. Verzoeker brengt tot op heden geen documenten bij om zijn verklaringen omtrent zijn identiteit, herkomst en problemen te staven.

Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die hij kreeg ten gevolge van zijn (verboden) relatie met een zekere B..

De geloofwaardigheid van zijn beweerde relatie en de hieruit voortgesproten problemen wordt echter op fundamentele wijze ondergraven doordat hij over B., nochtans de cruciale persoon in zijn relaas en het meisje waarmee hij jarenlang een geheime relatie zou hebben onderhouden, tegenstrijdige verklaringen aflegde. In de vragenlijst verklaarde verzoeker dat dit meisje B.G. heette (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Tijdens het gehoor bij het CGVS dichtte verzoeker aan haar echter een andere naam toe en stelde hij dat zij B.S. heette (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6).

Verzoeker legt, waar hij in het verzoekschrift een aantal van de bestreden motieven tracht te ontkrachten, over de plaats waar hij B. doorgaans ontmoette daarenboven verklaringen af die met zijn eerdere gezegden niet kunnen worden gerijmd. In het verzoekschrift beweert verzoeker over deze plaats, Naw Patra, dat het er heel stil is, dat aldaar niemand passeert en dat er geen weg of pad is (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.3). Bij het CGVS verklaarde verzoeker nochtans meermaals en duidelijk dat er weldegelijk een weg was die er passeerde. Zo blijkt uit zijn verklaringen aldaar dat Naw Patra gelegen was op of aan de weg naar zowel de school als de winkel. Tevens verklaarde verzoeker er over Naw Patra uitdrukkelijk: *"Dat is ook in Naitaq, in ons dorp. Er is een weg, de weg passeert langs daar en er zijn bomen, een bos"*. Daarenboven blijkt uit verzoekers gezegden bij het CGVS dat er weldegelijk, zij het niet veel, mensen passeerden in Naw Patra (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6, 8-9).

Verzoeker voert bovendien niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar omtrent de kern van zijn problemen en relaas gemotiveerd wordt:

"Tot slot zijn ook uw verklaringen omtrent de betrapping van u en B.S. (...) in Naw Patra door haar (jongere) broer en de daaropvolgende gebeurtenissen niet aannemelijk. Zo stelt u onder meer dat haar broer helemaal niets zei toen hij jullie daar samen zag en gewoon verder naar huis wandelde (CGVS p. 13), hetgeen gelet op zijn leeftijd van slechts zes of zeven jaar (CGVS p. 9) en het feit dat het voor hem hoogstwaarschijnlijk een grote verrassing was om jullie twee daar te zien, wel zeer eigenaardig is. Voorts is het opmerkelijk dat u en B.S. (...), vooraleer zij haar broer achterna ging, enkel afspraken om elkaar nog te bellen, goed genoeg wetende welke gevolgen buitenechtelijke relaties met zich mee kunnen brengen (CGVS p. 12), en de kans dus groot was dat u niet eens meer in de mogelijkheid zou zijn om elkaar telefonisch te contacteren. Ondanks deze problematische situatie vond u het echter klaarblijkelijk ook niet nodig om uw zus of haar echtgenoot, naar wiens huis u nadien ging, hierover in te lichten (CGVS p. 13) en evenmin om uw vader of moeder te verwittigen wat er gebeurd was. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat u tijdens het interview op de DVZ vermeldde dat de vier broers van B.S. (...) die avond naar uw huis kwamen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door een medewerker van de DVZ), terwijl u op het CGVS verklaarde dat B.S. (...) in totaal slechts twee broers had (CGVS p. 8) en enkel haar oudste broer naar uw huis kwam (CGVS p. 13). Gewezen op deze opvallende tegenstrijdigheid stelt u dat het haar neven waren en beweert u dat u bij de DVZ enkel over haar

“familie” gesproken heeft, hetgeen echter geen overtuigende verklaring is. Uw verklaringen werden immers achteraf ter goedkeuring aan u voorgelezen in uw moedertaal (zie vragenlijst CGVS ingevuld door een medewerker van de DVZ), waardoor het wel erg eigenaardig is dat u dit toen niet zou opgemerkt hebben. Bovendien werd er nog een tweede tegenstrijdigheid vastgesteld tussen beide interviews, daar u op de DVZ aangaf dat de familieleden van het meisje uw vader hadden gezegd om u te gaan zoeken (zie vragenlijst CGVS ingevuld door een medewerker van de DVZ), maar u dit op het CGVS ontkende wanneer u hiernaar gevraagd werd (CGVS p. 14). Geconfronteerd met deze discrepantie, luidt uw antwoord louter dat u dit niet gezegd hebt (CGVS p. 14), hetgeen echter geenszins kan verklaren waarom dit wel zo genoteerd werd. Verder is het merkwaardig dat uw vader u na het bezoek van de familieleden van B.S. (...) aan uw huis opbelde met de boodschap dat u zo snel mogelijk naar huis moest komen en u dit ook deed (CGVS p. 14-15), hiermee riskerend dat u door hen opgewacht of opgemerkt zou worden, en goed genoeg wetende dat de gevolgen in dat geval ernstig gingen zijn. Bovendien vertelde u nog tegen uw vader dat u bij uw zus in Sarelar was (CGVS p. 15), een dorp op ongeveer een half uur stappen van het uwe, en is het dan ook bijzonder vreemd dat hij u niet voorstelde om daar te blijven terwijl hij een oplossing voor u zocht, noch u zelf deze bedenking maakte.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze niet concreet aanvecht, blijven zij onverminderd gehandhaafd. Dat verzoeker dermate tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde over de cruciale gebeurtenissen in zijn asielrelaas, laat niet toe aan dit relaas nog enig geloof te hechten.

Een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, vormt overigens de vaststelling dat hij frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn reisweg naar België. Bij de DVZ gaf verzoeker aan dat zijn reis naar België ongeveer twee maanden duurde. Tevens gaf hij onder meer aan dat hij tijdens deze reis 15 dagen in Iran verbleef (administratief dossier, verklaring DVZ, nr. 31). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij er slechts (ongeveer) een maand over deed om in België te geraken. Tevens beweerde hij dat hij tijdens zijn reis slechts vijf of zes dagen in Iran bleef (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.16).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas en problemen, noch aan de vrees voor vervolging die hij hieraan koppelt.

Verzoeker vestigt in het verzoekschrift daarnaast de aandacht op (informatie over) de situatie voor Hazara's in Afghanistan. Uit de informatie die verzoeker dienaangaande bijbrengt, kan echter niet worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst voor leden van de Hazara-gemeenschap dermate ernstig zou zijn dat het loutere gegeven een Hazara te zijn, afkomstig van verzoekers land en regio, zou kunnen volstaan om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke vrees voor vervolging aldus *in concreto* aannemelijk te maken. In dit kader kan vooreerst worden vastgesteld dat de heden aangevoerde vrees in ernstige mate wordt ondergraven doordat verzoeker van enige aan zijn behoren tot de Hazara-gemeenschap gekoppelde vrees in de vragenlijst niet de minste melding maakte (administratief dossier, vragenlijst). Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker, mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet één concreet, ernstig, recent en aan zijn etnie gekoppeld incident heeft aangehaald. Evenmin haalt hij persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat of in welke omstandigheden hij, al dan niet ingevolge zijn etnie, concreet zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Hij haalde immers geen lokale, aan zijn etnie verbonden vrees aan, doch wees enkel op het risico bij verplaatsingen naar bepaalde andere regio's in Afghanistan. Waar verzoeker verwees naar zijn twee vrienden die door de taliban werden vermoord, dient in dit kader te worden vastgesteld dat dit incident niet geschiedde in verzoekers dorp en regio doch wel in Siyagerd, op de weg naar Kabul. Daarenboven blijkt daarbij uit verzoekers verklaringen dat zijn vrienden niet (louter) omwille van hun etnische aanhorigheid werden vermoord, doch wel omdat zij actief waren in het Afghaanse leger en omdat de taliban bij een controle de legerkaarten van de betrokken personen vonden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.15-16). Aldus toont verzoeker, een lokale landbouwer/herder, niet aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als deze twee personen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder terecht gesteld:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bamyān te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Bamyān behoort tot de centrale hooglanden van

Afghanistan. De provincie wordt bestempeld als relatief vreedzaam en stabiel. Uit de provincie komt er nauwelijks berichtgeving over veiligheidsincidenten. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. UNHCR en UNOCHA maken geen melding van uitwaardse ontheemding uit de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Bamyan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Bamyan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker laat de voormelde motieven volledig ongemoeid. Hij voert geen argumenten aan en brengt geen informatie bij die deze motieven en/of de informatie waarop deze motieven schragen zou(den) kunnen ontkrachten. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gelden en toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT